

Max Manus korrigerer en «misforståelse»

Arne Skouen skriver i sin anmeldelse (Dagbladet 19.5.) av min nye bok, «Mitt liv», at jeg må korrigere en misforståelse. Det er hurtig gjort.

Jeg var ferdig med krigen 8. mai 1945. Hele rettsoppgjøret interesserte meg ikke. Der var

DEBATT

Max Manus svarer Arne Skouen, som i anmeldelsen av boka «Mitt liv» 19.5. ber Manus korrigere utsagnet om at «Det var svært vanskelig å avgjøre om man skulle bli NS- eller motstandsmann».

– i Shetlandsgjengen – i Marinen – i Kompani Linge.

En tidligere NS-mann kom opp på mitt kontor og la kortene på bordet. Han hadde sonet sin straff for landssvik, og ville tilbake til samfunnet igjen.

Jeg kalte sammen «gutta» for sammen med dem å avgjøre om vi skulle hjelpe landssvikeren. De mente det samme som meg; Krigen var over, gi ham en sjanse.

■■ Når jeg, muligens for diffust, skriver at det var «vilkarlig» hvilken side man havnet på under krigen, er det ut fra alle de unge, fremfor alt dem i små bygdesamfunn som uten politisk forståelse, lot seg pres-

se inn i hirduniform og NS av foreldre og NS-naboer. Det var tross alt nær 100 000 mennesker som ble anklaget for landssvik. Det var et par hundre tusen nordmenn som arbeidet for tyskerne. Det var ikke like lett å finne nordmenn som man kunne stole på mellom 1940–45 som det var etter 1945. Det var mange som plutselig ble «gode» nordmenn, jøssinger, etter krigen...

■■ At Arne Skouen nå har fått den ideen at jeg «måtte telle på knappene før jeg traff mitt valg», synes jeg er et ondskapsfullt spørsmål, og noe jeg i min vildeste fantasi aldri har trodd

ville bli ispørresatt.

Jeg var imot kommunisme og nazisme; Nasjonal Samling syntes jeg bare var noe latterlig tull. Men da 9. april 1940 kom, og Vidkun Quisling tok makten, forstod jeg øyeblikkelig at NS var meget farlig og skjebnesvangert for vårt land. Jeg har alltid vært imot fanatikere. I 1940 som i dag.

■■ Om Arne Skouen bekymrer seg for om det var eventyrlyst som fikk meg til å gjøre mitt for å få et fritt Norge, er det fullstendig feil. Det var et ekte følt hat til nazismen, og en sann lengsel etter et fritt Norge.

Max Manus

Dagbladet 24.5.95